

Rommel og skyen

af Jørgen Michaelsen

Engang var der en krig, der var så stor, at man kaldte den en verdenskrig. Nogle år tidligere havde der allerede været en meget stor krig. Så derfor blev den krig, hvor vores historie foregår, kaldt for Den Anden Verdenskrig.

Ikke så længe efter at krigen var startet, var der en tysk feltmarskal, der hed Erwin Rommel. Han var blevet sendt til Afrika med en hær, som blev kaldt Afrikakorpset. Rommel var meget dygtig. Han var så dygtig, at selv hans fjender var imponerede af ham. Mange mente endda, at han var et militært geni. Og hans egne soldater i Afrikakorpset følte sig i sikre hænder under hans kommando, selv når de var under hårdt pres. På grund af sin snuhed havde Rommel fået tilnavnet 'Ørkenræven'. Men han var også en mand af ære. Rommel mente, at krig skulle føres uden had til fjenden, der i stedet burde respekteres. Og når han fra hovedkvarteret hjemme i Tyskland fik besked på at henrette officerer, han havde taget til fange, undlod han at udføre ordren og sørgede i stedet for, at fangerne modtog samme feltration, som han selv fik. "Livsfare er et effektivt middel mod fikse ideer," sagde Rommel.

Men Afrikakorpset blev også i sig selv regnet for noget særligt. Den øvrige tyske hær havde besat mange forskellige lande, for eksempel Frankrig, Belgien, Norge, Polen og Danmark. Men Afrika var alligevel noget helt andet. De tyske soldater i den afrikanske ørken var meget udholdende og tiltrak sig derfor opmærksomhed. Afrikakorpset havde sit eget symbol og sit eget motto. Symbolet var en palme med et diagonalt hagekors monteret midt på stammen, og mottoet lød: "Ridderlig i krigen, vagtsom for freden". Korpset havde også sine egne farver, nemlig gul og brun. Alle panservogne, fly og uniformer var gule og brune. Det var selvfølgelig, fordi de på den måde bedre kunne falde sammen med omgivelserne.

En dag var feltmarskal Rommel og Afrikakorpset midt i et stort slag. Det gik hårdt for sig. De italienske hjælpetropper havde for længst taget flugten, selv om udgangspunktet bestemt ikke var ugunstigt. Moralen blandt de tyske soldater var i top, og Rommel stod på en forhøjning, idet han så ud over slagmarken gennem sin kikkert. Han afsøgte panoramaet fra venstre mod højre og nikkede med et smil. Jo, hans Afrikakorps vidste virkelig, hvordan opgaven skulle løses. Han sænkede kikkerten og var glad og tilfreds.

Men så kom han pludselig til at se op. Lige der, lidt til venstre, højt over de kæmpende soldater, var der kommet et eller andet til syne. Hvad kunne det være? Det kunne da ikke være en sky! Varmen var nærmest kvælende, og ørkenhorisonten stod knivskarpt mod den klare himmel med de mange røgsøjler fra kampvogne, der var sat ud af spillet. Rommel satte igen kikkerten for øjnene. Jo, det lignede faktisk en sky. Den var åbenbart dukket op, bogstavelig talt ud af den blå luft. Den var der i hvert fald ikke tidligere.

Rommel iagttog skyen så nøje som muligt. Kunne den være et fata morgana? Sådant nogle var Afrikakorpsset vant til. I begyndelsen kunne man godt blive narret, men efterhånden blev man i stand til at skelne sikkert. Og det her var ikke noget fata morgana. Det var en hvid sky. Men den var underligt forvreden. Og det virkede, som om den skiftede form, mens den langsomt voksede.

Rommel stod alene på forhøjningen et stykke væk fra de nærmeste soldater. Han råbte til et par af dem, idet han pegede op mod skyen. Men de hilste blot tilbage og kæmpede videre. Det var, som om de overhovedet ikke ænsede den, selv om den efterhånden havde vokset sig så stor, at den ikke var til at overse.

Men nu skete der noget underligt. I kikkerten observerede Rommel, at skyen var holdt op med at vokse. Den havde ligesom stabiliseret sig over slagmarkens. Det kunne se ud, som om den havde fundet sin endelige form, og for den sags skyld også sit materiale. Nu virkede den i hvert fald mere fast i substansen, nærmest som en pose.

Men hvad var nu det? Et eller andet bevægede sig inde i skyposen, først i den ene ende og dernæst i den anden. Snart var hele skyposen i bevægelse. Rommel stod med åben mund og iagttog gennem kikkerten, hvordan det efterhånden virkede, som om en hel sækfuld organisme derinde var i færd med at trænge ud i det fri.

Og pludselig gik der hul på skyposen. Rommel kunne slet ikke tro sine egne øjne. Han havde for længst glemt alt om det blodige slag, der blev udkæmpet omkring ham. Hvad var dog det her? Et langt snoet horn banede sig vej ud, og Rommel så nu, at det sad i panden på en hest. "En enhjørning," udbød han med et lille gisp, idet skabningen hoppede ud af skyposen. Den stod stille på den klare blå himmel et kort øjeblik og galoperede derpå om bag skyposen, der stadig bugnede af liv, som ville ud.

Så gik der hul igen, og en endnu mere ejendommelig skabning viste sig på himlen. Rommel kunne se dens skællede løvekrop, der fortil havde løveben og bagtil fugleben. Dens slangehoved, der sad for enden af en stærkt slynget hals, havde et horn midt i panden. På dens ryg sad to store vinger, som den bevægede med en jævn flaksen, idet den flød gennem luften og anbragte sig lige over skyposen. "Det er en grif," udbød Rommel. "Nærmere bestemt en slangegrif."

Hvad mon det næste ville blive? Rommel stirrede og stirrede gennem kikkerten. Så trængte et kvindehoved gennem skyposens overflade. Ansigtet havde stirrende øjne og udstående tunge og tænder. Hun kiggede først til den ene side, så til den anden. Pludselig sprang en hel skikkelse frem. Kvindehovedet sad på en mægtig fuglekrop, og væsenet fløj straks et stykke væk fra posen. "En harpy!" udbød Rommel. "Sådan en kender jeg kun fra Berlin-museet." Han iagttog fascineret skabningen i nogle sekunder, men skyndte sig så at lade kikkerten glide tilbage til skyposen, der blev ved med at bevæge sig. Ville der mon gå hul igen?

Der lød nu en voldsom gnaven, og på ny kom et menneskehoved til syne. Denne gang var det et mandehoved. Før Rommel rigtig kunne nå at indfange det med sin kikkert, blev skyposen gennembrudt af endnu en løvekrop. "*Mein Gott*, det er en sfinks," udbød han. "Men det er ikke en sfinks som den, der engang ville æde Ødipus, for det var en hun-sfinks. Det her er en egyptisk han-sfinks." Rommel fulgte den, mens den sprang omkring på himlen rundt om skyen, til den fandt et sted nogenlunde lige langt fra enhjørningen, griffen og harpyen. Nu kunne alt åbenbart vise sig, og Rommel følte sig næsten som et lille barn juleaften. Utålmodigt indfangede han igen skyposen med kikkerten.

Der gik lidt tid. De fire væsener forblev svævende i luften, hvor de hver især havde placeret sig. "Sker der mon ikke snart noget?" udbrød Rommel. Men så vendte hans tanker pludselig tilbage til det store ørkenlag, som han var midt i. Igen vinkede han til soldaterne, idet han prøvede at få dem til at se op. Lige over dem svævede fabeldyrene. Men ganske som før gengældte de blot hans vinken og fortsatte kampen. "De kan ikke se, hvad jeg kan se," tænkte Rommel. "*Verdammt!*" Men hans opmærksomhed gled snart bort fra slagmarken igen. For nu var skyposens ene ende kommet i voldsom bevægelse.

Det, der nu skete, overgik enhver forventning. Med frygtindgydende kraft brød et femte væsen frem af posen, mens det udstødte nogle forfærdelige brøl. Med skrækblandet nysgerrighed iagttog Rommel den ejendommelige skabning, der havde seks korte bjørneben, en oksekrop dækket af et skildpaddeskjold med pigge og en skællet hale, der endte i en skorpionbrod. I modsat ende havde den et løvehoved med hesteører. Men det mest ejendommelige var, at dens ansigt var en gammel mands. "*Zum Teufel!*," udbrød Rommel. "Det er jo en tarasque: måske den mest gruopvækkende af alle monstrøse skabninger. Jeg husker, at jeg engang i skolen lærte, hvordan den terroriserede folk på landet i Sydfrankrig. Hverken riddere eller katapulter kunne tage livet af den. Men til sidst fandt man ud af, hvordan man kunne charmere den, og på den måde fik man gjort den tam. Så tog man den med ind til byen, men dens grimhed spredte rædsel blandt folk, der ikke forstod, at den var venligsinde. De gik til angreb på den, og den gjorde ikke modstand, fordi den var blevet tæmmet. Sådan døde tarasquen. Det er en trist historie. Men her har vi den nu, genfødt af skyen på Afrikas himmel. Hvilken enestående skabning!"

De var nu enestående alle fem, idet de svævede omkring skyen som malplacerede drabanter: enhjørningen, griffen, harpyen, sfinksen og tarasquen.

Pludselig begyndte skyposen at trække sig sammen. Det var, som om den var punkteret. Eller bedre: som om en pumpe sugede luften ud af den. I løbet af mindre end et minut var den forsvundet fra himlen. Kun fabeldyrene var tilbage over slagmarken, hvor man indædt kæmpede videre.

Nu, hvor skyen var opløst, eller hvordan det nu burde beskrives, var fabeldyrene ligesom kommet til sig selv. De hang deroppe, som om de trådte vande i en anden verden. Gradvis mønstrede de hinanden, som om de hver især havde vanskeligt ved at tro, at der fandtes andre fabeldyr end dem selv. Enhjørningen virrede lidt med hovedet og holdt sig på afstand. Griffen slog afmålt med vingerne og snoede halen. Harpyen fløj langsomt rundt i en cirkel, mens den sendte stirrende blikke omkring sig. Sfinksen holdt sig vægtløs på en gådefuld måde, som om den ventede på, at der skete noget. Også tarasquen kunne ejendommeligt nok blive ved med at svæve, selv om dens mægtige skjold måtte være meget tungt.

Igen gled feltmarskal Rommels tanker tilbage til det store ørkenlag, der rasede omkring ham. Han løsrev sig fra fabeldyrene, fjernede kikkerten fra øjnene og begyndte at gå hen imod den nærmeste maskingevær-rede. Soldaterne var ganske opslugt af kampen, og da de fik øje på Rommel, gestikulerede de vildt for at få ham til at falde ned på alle fire og kravle. Ellers ville han være et oplagt mål for den fjendtlige kugleregn. "Hvad pokker går der dog af mig?" sagde han til sig selv, idet han landede på maven i det varme ørkensand. "Og jeg, som er en erfaren soldat. Det må skyldes fabeldyrene. Jeg har set noget, som man normalt ikke ser. Derfor er jeg ved siden af mig selv." Han begyndte at krybe frem mod maskingeværreden. Soldaterne gjorde tegn til ham om at kravle i zigzag. "Igen en grundlæggende fejl,"

tænkte Rommel. "Jeg må prøve at vende tilbage til virkeligheden." Efter nogle minutter nåede han frem til maskingeværreden, hvor soldaterne hjalp ham over sandsækkene. "Deres besøg er en stor ære for os, hr. feltmarskall!" råbte den ene soldat gennem larmen fra skudsalverne. "Vi ønsker at rapportere til Dem, at vi for enhver pris har i sinde at holde stillingen. Situationen spidser til. Fjenden er i overtal, og vi mangler forsyninger. Men kampmoralen i Afrikakorpset har aldrig været højere." Dernæst blev soldaten afbrudt, da en granat slog ned i nærheden. De måtte alle kaste sig fladt mod jorden. Så snart de var på benene, genoptog soldaterne kampen.

Rommel havde fået sand i hele ansigtet og tog sit lommetørklæde. Da han tørrede øjnene, kom han igen til at tænke på de fem fabeldyr. Han tog kikkerten og rettede den mod himlen. Jo, de var der skam endnu. Men hvad var nu det? Solen havde flyttet sig, og det var, som om fabeldyrenes omrids havde forandret sig. Rommel kneb øjnene sammen. Og nu kunne han se noget højest mærkværdigt. De fem skabninger var tilsyneladende blevet iført rustning, der var tilpasset dem så godt som muligt og påført Afrikakorpsets gul-brune camouflagen. Enhjørningen bar et stort dækken, og dens snoede horn stak frem som et faretruende våben. Griffen lignede et bombefly, men langt mere avanceret og ildevarslende end dem, som Luftwaffe rådede over. Ved siden af griffen svævede den noget mindre harpy, som om den var en eskorterende Messerschmitt Bf 109. Den så frygtindgydende ud med sine stirrende øjne. Dernæst var der sfinksen, hvis krop var beskyttet af et let panser. Og endelig fik Rommel øje på den grifulde tarasque. Den havde tilsyneladende ikke undergået de store forandringer, bortset fra at dens skjold var blevet camoufleret. Alle fabeldyrene var forsynet med sorte bjælkekors og identifikationsmærker i mere eller mindre karakteristiske farver. De svævede roligt og disciplineret, som om de blot afventede ordre. "De overskygger en spirrevip som mig," mumlede han åndeløst for sig selv.

Først voksede feltmarskall Rommels forbløffelse til begejstring. Tænk engang, at disse prægtige, overnaturlige væsener havde ladet sig indrullere i *das Wehrmacht*. Kunne man tænke sig noget bedre hemmeligt våben? Men snart begyndte hans entusiasme at skrumpes. Hvad var det i grunden, der var sket? Disse fem sublime monstre var ikke længere i deres rette element, nemlig på himlen over den afrikanske slagmark, hvor kun han, Erwin Johannes Eugen Rommel, vare i stand til at se dem. Nej, de var nu parat til at gøre krigstjeneste i Afrikakorpset for *das Vaterland*. Rommel befandt sig i et dilemma. På den ene side var der intet, han hellere ville, end at tjene *das Vaterland*. På den anden side bragte de fem hybride skabninger bud om, at der var noget, som var langt større end verdenskrigen.

Slaget i Afrikas brændende sol gik videre, mens Rommel var splittet af disse tanker. Han ænsede ikke soldaterne i maskingeværreden på trods af deres råb og våbneenes larm. Det var blevet sent på eftermiddagen, og mange var døde.

Feltmarskall Erwin Rommel blev aldrig den samme som før. Synet af skyen og de fem monstrøse væsener havde forandret ham. Fjenden besejrede Afrikakorpset, og de overlevende tyske soldater blev sendt til Mississippi, hvor man spærrede dem inde i Camp Shelby. Selv vendte Rommel tilbage til Tyskland, men han havde den afgørende del af sit liv bag sig. Det vidste han med en sikkerhed, som han bar dybt i sit indre gennem den korte tid, der endnu var tilbage.

Her ligger Rommel

*i en uvant verden uden afrunding.
Her ligger Rommel
i en forurenede version.
Her ligger Rommel
og venter i natten.
Først og fremmest
trænger han ud af sig selv.
Dernæst findes der
en blind plet.
Pointen er hér.
Det er et og det samme,
og der er ingen undtagelse.*

2012